

»Ali njej?«

Ta hip sem prvič opazil poteze popolne apatije na moževem obrazu. Oči so vsihale v votlinah, ustno je viselo na brado, vse lice je bilo razpotegnjeno. Slaboumen, ka-li?

V postelji se je zgenilo.

»Kdo je?«

Babica je iztegnila glavo, a je morala zamežati. Steklo v oknu se je lesketalo v solncu liki ploča čistega zlata. Bilo je nemogoče, pogledati vanjo.

»Ti si, Liza...« Bolnica je živahno dvignila glavo, oči so se ji široko razprle. Le bele roke so obležale na odeji kot mrtve.

Babici se je pretrgala krinka, prijazno življenje je prošnilo polt. Nekoliko trd, a vendar topel usmev ji je skrožil prisiljeno brado, podrgala si je celo vele roke.

»Starke se pósečajo... Te stopnice sem komaj zdelala. Toda, kako tebi?«

Kdor misliš, da je babica sredi sobe obsedela, kot da se boji okuženja ali da ne zmečka židanega krila, se motiš. Toliko da se je iznebila uvodnih besed, običajnih fraz, ki jih je kot olikanka cenila visoko, že je primaknila stol k postelji in je popravila bolnici zglavje, da jo je ta mogla udobno gledati.

TRUBADUR.

Miran Jarc.

V rastočo mesečino večerni veter šumi...

Tam, tam na obzorju še dehti spev mojih poletnih dni...

Ah: nad polji in gorami zla tema kot črna slutnja ždi!

Zamaknjene tja, tja strme oči — —

Ah: črna slutnja ždi...

— — — — —

In kot tolažila vila luna poljubila mi oči je

in nad spečo daljo pesem sije, pod ljubečimi se prsti-žarki

moja prej molčeča struna vije.